Підійшов до дерева першим,
Відпустивши повід коня.
Безпритульний убогий вершник,
Що нема йому ночі і дня,

Бо виходить у світ – як в море.
І мандрують всюди за ним
Тільки небо яснопрозоре,
Тільки вогнища дим,

Тільки вітер, що кличе зливу
У бездонні лона хмарин,
Тільки очі сумної діви,
Що як теплий бурштин.